

Column

Tekst: Kim Bergshoeff

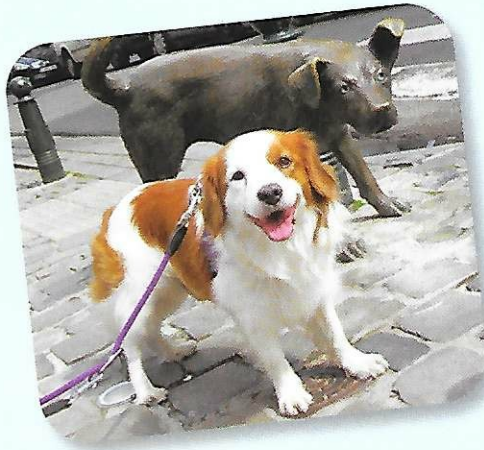

En dat is zee-hee-ven

Het is nu zeven jaar geleden dat we een bruin-wit pluizenbolletje mee naar huis namen, maar die dag staat me nog helder voor de geest. We hadden een mooie bench voor Roemer klaar staan met daarin een nestlapje (een stukje stof dat in het nestje had gelegen en dus naar zijn moeder, zijn zusje en broertjes rook) en een speciaal puppy-knuffeltje dat verwarmd kon worden in de magnetron, voor het geval hij de nestwarmte miste. Zodra hij uit zijn reistas was gekropen liep hij op de bench af. Eerst haalde hij dat lapje dat naar zijn broertjes stonk eruit. Daarna pakte hij het knuffeltje bij zijn oor en legde hij het in het midden van de kamer. Ten slotte sleurde hij het kussen dat de bodem bedekte naar buiten, liep de lege bench in, trok het deurtje achter zich dicht en ging op de kale vloer een tukje doen. Het was één van de eerste keren dat Roemer ons onbedaarlijk deed lachen, maar zeker niet de laatste.

Tukje

Inmiddels slaapt hij allang niet meer in de bench. Toen hij een paar maanden oud was kochten we een fietskarretje waarin ik hem naar het park kon brengen (pups mogen nog niet te lang achter elkaar lopen). Toen de mijnheer het in elkaar had gezet zei hij 'Roemer, kom eens kijken'. Roemer kwam aanlopen, zag dat het goed was, en liep onder de groene flap door het karretje in. Om er vervolgens een tukje in te doen. Diezelfde dag hebben we zijn bench op Marktplaats gezet. Sindsdien slaapt hij 's nachts in het karretje. Een heleboel 'puppy-dingetjes' behoren inmiddels tot het verleden, hij is niet meer bang voor hoezen over brommers die bewegen in de wind en hij valt niet meer in spelbuiging voor alles wat op een speelkameraadje lijkt (inclusief zijn eigen spiegelbeeld).

Toen hij ongeveer een half jaar oud was waren we met hem een paar dagen in Friesland. Wandelend door het centrum van Harlingen kwamen we langs een kaaswinkel waar een stenen geitje voor de deur stond. Roemer snuffelde snel onder het staartje en viel vervolgens, tot vertedering van voorbijgangers, in een spelbuiging.

Zinneke

Vorige week waren we in Brussel, de stad die natuurlijk bekend is om Manneken Pis, het plassende jongetje. Maar er is ook een standbeeld van een plassende hond te vinden: Zinneke. Zinneke staat op een straathoek en tilt zijn poot op tegen een paaltje. Toen we erop aan kwamen lopen hielden de mijnheer en ik Roemer goed in de gaten: hoe zou hij reageren? Eerst wilde hij er met een wijde boog omheen lopen. Een plassende hond geef je een beetje privacy. Al snel merkte hij dat dit wel een heel rustige hond was en waagde hij zich aan snuffelen onder het staartje. En snuffelen op de plek waar de plas vandaan zou moeten komen. Daarna bleef hij nog even gezellig naast 'm staan kwispelen (wat weer glimlachende voorbijgangers opleverde) en keek hij me aan met een tevreden blik die leek te zeggen: 'kijk klein mens, ik heb een nieuwe vriend!' Zeven jaar is hij nu, en we worden er nog dagelijks aan herinnerd dat de fokker hem als pup van 4 weken al de bijnaam 'clowntje' gaf.

Kim Bergshoeff woont met echtgenoot Arjo en kooikerhondje Roemer (7) in Haarlem. Kim heeft haar eigen tekst- en vertaalbureau, Kim in de pen, en blogt. Ze is auteur van diverse boeken waaronder 'Onbeperkt mindful' (2012), 'De canon van Haarlem' (2013) en 'Nederlandse literatuur voor in bed, op het toilet of in bad' (2014). www.kimindenpen.nl